

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
КЖ 1 520/16
Дана 05.10.2016. године
Нови Сад

У ИМЕ НАРОДА

Апелациони суд у Новом Саду у већу састављеном од судија Сњежане Лековић Председника Већа, судија Љубомира Бачића и Светлане Томић-Јокић, чланова Већа, са записничарем Милосавком Ђурђевић, у кривичном предмету оптуженог **АА** из ..., кога брани адвокат Милан Латиновић из Новог Сада, због два кривична дела разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 3 у вези става 1 Кривичног законика (КЗ), у вези члана 33 КЗ, оптуженог **ББ** из ..., кога брани адвокат Дејан Максић из Новог Сада, због четири кривична дела разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 3 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, оптуженог **ВВ** из ..., кога бране адвокати Милош Стокић и Јовица Ковачевић из Руме, због четири кривична дела разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 3 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 КЗ и оптуженог **ГГ** из ..., кога брани адвокат Милена Црнобарац из Руме, због два кривична дела разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 3 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, решавајући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Новом Саду и бранилаца оптужених, изјављеним против пресуде Вишег суда у Новом Саду К.89/11 од 04.02.2016. године, након одржане седнице већа у смислу члана 447 Законика о кривичном поступку (ЗКП), у присуству заменик Апелационог јавног тужиоца у Новом Саду Бранке Милосављевић, оптуженог **ВВ** и његовог браниоца, те браниоца оптуженог **ВВ** адвоката Јовице Ковачевића, а одсуству уредно обавештеног оптуженог **АА** и браниоца оптуженог **ВВ** адвоката Милоша Стокића, дана 05.10.2016. године, већином гласова је донео

ПРЕСУДУ

ДЕЛИМИЧНИМ УСВАЈАЊЕМ жалби бранилаца оптужених **АА**, **ББ**, **ВВ** и **ГГ**, **ПРЕИНАЧАВА** се пресуда Вишег суда у Новом Саду К.89/11 од 04.02.2016. године, у погледу правне квалификације и одлуке о кривичној санкцији, тако што Апелациони суд у Новом Саду, оптуженом **АА** кривично правне радње описане под тачком 3 првостепене пресуде, за које је оглашен кривим, правно квалификује као кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ („Сл.Гласник РС,, бр.72/2009), а кривично правне радње описане под тачком 4 првостепене пресуде, за које је оглашен кривим, правно квалификује као кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ („Сл.Гласник РС,, бр.72/2009), оптуженом **ББ** кривично правне радње описане под тачком 1 првостепене пресуде, за које је оглашен кривим, правно квалификује као

кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ(„Сл.Гласник РС,, бр.72/2009), кривично правне радње описане под тачком 2 првостепене пресуде, за које је оглашен кривим, правно квалификује као кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ(„Сл.Гласник РС,, бр.72/2009), кривично правне радње описане под тачком 3 првостепене пресуде, за које је оглашен кривим, правно квалификује као кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ(„Сл.Гласник РС,, бр.72/2009), а кривично правне радње описане под тачком 4 првостепене пресуде, за које је оглашен кривим, правно квалификује као кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ(„Сл.Гласник РС,, бр.72/2009, оптуженом **ВВ** кривично правне радње описане под тачком 1 првостепене пресуде, за које је оглашен кривим, правно квалификује као кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ(„Сл.Гласник РС,, бр.72/2009), кривично правне радње описане под тачком 2 првостепене пресуде, за које је оглашен кривим, правно квалификује као кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ(„Сл.Гласник РС,, бр.72/2009), кривично правне радње описане под тачком 3 првостепене пресуде, за које је оглашен кривим, правно квалификује као кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ(„Сл.Гласник РС,, бр.72/2009), а кривично правне радње описане под тачком 4 првостепене пресуде, за које је оглашен кривим, правно квалификује као кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ(„Сл.Гласник РС,, бр.72/2009) и оптуженом **ГГ** кривично правне радње описане под тачком 1 првостепене пресуде, за које је оглашен кривим, правно квалификује као кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ(„Сл.Гласник РС,, бр.72/2009), а кривично правне радње описане под тачком 2 првостепене пресуде, за које је оглашен кривим, правно квалификује као кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ(„Сл.Гласник РС,, бр.72/2009), па применом одредби члана 56 и 57 КЗ **предходно утврђује** оптуженом **АА** за кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, описано под тачком 3 изреке првостепене пресуде казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, а за кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ описано под тачком 4 изреке првостепене пресуде казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, те га на основу члана 60 КЗ **осуђује на ЈЕДИНСТВЕНУ КАЗНУ ЗАТВОРА** у трајању од **8 (осам) МЕСЕЦИ**, године, и на основу члана 45 став 5 КЗ одређује да ће се иста извршити тако што ће је осуђени издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, и исте осуђени не сме напуштати, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, с тим да ако осуђени једном у трајању преко 6 (шест) часова или 2 (два) пута у трајању до 6 (шест) часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора, а на основу члана 63. КЗ време које је провео у притвору у периоду од 06.04.2005. године до 04.05.2005. године се урачунава у изречену казну затвора, оптуженом **ББ** за кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, описано под тачком 1 изреке првостепене пресуде казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, за кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ описано под тачком 2 изреке првостепене пресуде казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, за кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, описано под тачком 3 изреке првостепене пресуде казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци и за кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ описано под тачком 4 изреке првостепене

пресуде казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, те га на основу члана 60 КЗ **осуђује на ЈЕДИНСТВЕНУ КАЗНУ ЗАТВОРА** у трајању од **1 (једне) ГОДИНЕ**, и на основу члана 45 става 5 КЗ одређује да ће се иста извршити тако што ће је осуђени издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, и осуђени исте не сме напуштати, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, с тим да ако осуђени једном у трајању преко 6 (шест) часова или 2 (два) пута у трајању до 6 (шест) часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора, а на основу члана 63. КЗ време које је провео у притвору у периоду од 05.04.2005. године до 14.03.2006. године се урачунава у изречену казну затвора, оптуженом **ВВ** за кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, описано под тачком 1 изреке првостепене пресуде казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, за кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ описано под тачком 2 изреке првостепене пресуде казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, за кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, описано под тачком 3 изреке првостепене пресуде казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци и за кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ описано под тачком 4 изреке првостепене пресуде казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, те га на основу члана 60 КЗ **осуђује на ЈЕДИНСТВЕНУ КАЗНУ ЗАТВОРА** у трајању од **1 (једне) ГОДИНЕ**, и на основу члана 45 став 5 КЗ одређује да ће се иста извршити тако што ће је осуђени издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, и осуђени исте не сме напуштати, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, с тим да ако осуђени једном у трајању преко 6 (шест) часова или 2 (два) пута у трајању до 6 (шест) часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора, а на основу члана 63. КЗ време које је провео у притвору у периоду од 05.04.2005. године до 14.03.2006. године се урачунава у изречену казну затвора и оптуженом **ГГ** за кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, описано под тачком 1 изреке првостепене пресуде казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, а за кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ описано под тачком 2 изреке првостепене пресуде казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, те га на основу члана 60 КЗ **осуђује на ЈЕДИНСТВЕНУ КАЗНУ ЗАТВОРА** у трајању од **8 (осам) МЕСЕЦИ**, године, и на основу члана 45 став 5 КЗ одређује да ће се иста извршити тако што ће је осуђени издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, и исте осуђени не сме напуштати, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, с тим да ако осуђени једном у трајању преко 6 (шест) часова или 2 (два) пута у трајању до 6 (шест) часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора, а на основу члана 63. КЗ време које је провео у притвору у периоду од 05.04.2005. године до 04.05.2005. године се урачунава у изречену казну затвора, док се у преосталом делу жалбе браниоца оптужених и жалба Вишег јавног тужиоца у Новом Саду **ОДБИЈАЈУ** као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 89/11 од 04.02.2016. године оглашени су кривим оптужени АА, ББ, ВВ и ГГ и то оптужени АА за два кривична дела разбојништва у са извршилаштву из члана 206 став 3 у вези става 1 КЗ, а у вези са чланом 33 КЗ, оптужени ББ за четири кривична дела разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 3 у вези става 1 у вези са чланом 33 КЗ, оптужени ВВ за четири кривична дела разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 3 у вези става 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ и оптужени ГГ за два кривична дела разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 3 у вези става 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ.

Побијаном пресудом, а применом законских одредби првостепени суд је оптуженом АА претходно утврдио и то за кривично дела разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 3 у вези става 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ описано под тачком 3 изреке првостепене пресуде казну затвора у трајању од 1 (једне) године и за кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 3 у вези става 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ описану под тачком 4 изреке пресуде казну затвора у трајању од 1 (једне) године, а након тога га је применом законских одредби осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 2 (два) месеца у које му је урачунато време које оптужени АА провео у притвору и то у периоду од 06.04.2005. године па до 04.05.2005. године.

Истом пресудом оптуженом ББ првостепени суд је претходно утврдио и то за кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 3 у вези става 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ описано под тачком 1 изреке пресуде казну затвора у трајању од 1 (једне) године, за кривично дело разбојништво у саизвршилаштву из члана 206 став 3 у вези става 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ описано под тачком 2 изреке пресуде казну затвора у трајању од 1 (једне) године, за кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 3 у вези става 1 у вези са чланом 33 КЗ описано под тачком 3 изреке пресуде казну затвора у трајању од 1 (једне) године и за кривично дело разбојништво у саизвршилаштву из члана 206 став 3 у вези става 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ описано под 4 изреке првостепене пресуде казну затвора у трајању од 1 (једне) године, а након тога применом члана 60 КЗ осудио на јединствену казну затвора у трајању од 2 (две) године, у коју му је урачунато време које је провео у притвору и то од 05.04.2005. године, па до 14.03.2006. године.

Наведеном пресудом је оптуженом ВВ претходно првостепени суд утврдио за кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 3 у вези става 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ описано под тачком 1 изреке пресуде казну затвора у трајању од 1 (једне) године, за кривично дело разбојништво у саизвршилаштву из члана 206 став 3 у вези става 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ описано под тачком 2 изреке пресуде казну затвора у трајању од 1 (једне) године, за кривично дело разбојништво у саизвршилаштву из члана 206 став 3 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, описано под тачком 3 изреке пресуде казну затвора у трајању од 1 (једне) године и за кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 3 у вези става 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ описано под тачком 4 изреке пресуде казну затвора у трајању од 1 (једне) године, те га је суд применом законских одредби осудио на јединствену казну затвора у трајању од 2 (две) године, у које му је урачунато и време проведено у притвору и то у периоду од 05.04.2005. године па до 14.03.2006. године.

Побијаном пресудом оптуженом ГГ првостепени суд је претходно утврдио за кривично дело разбојништво у саизвршилаштву из члана 206 став 3 у вези става 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ описано под тачком 1 изреке пресуде казну затвора у трајању од 1 (једне) године и за кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 3 у вези става 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ описано под тачком 2 изреке пресуде казну затвора у трајању од 1 (једне) године, а након тога применом члана 60 КЗ га осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 2 (два) месеца у које му је на основу члана 63 КЗ урачунато време које је провео у притвору и то у периоду од 05.04.2005. године па до 04.05.2005. године.

Ожалбеном пресудом на основу члана 268 ЗКП оптужени ВВ и АА су обавезани да суду плате трошкове кривичног поступка у износу од 29.818,88 динара и то оптужени ВВ износ од 19.409,44 динара а оптужени АА износ од 10.409,44 динара као и судски паушал и то у износу сваки од по 5.000,00 динара, а све у року од 15 дана по правоснажности пресуде, под претњом принудног извршења. У односу на оптуженог ББ и ГГ суд ће одлучити посебним решењем и у односу на трошкове кривичног поступка и у односу на судски паушал.

Против наведене пресуде, жалбе су благовремено уложили:

- Виши јавни тужилац у Новом Саду због одлуке о кривичној санкцији и то у односу на оптужене ББ, ГГ и ВВ, са предлогом да Апелациони суд у Новом Саду, након разматрања жалбе преиначи пресуду Вишег суда у Новом Саду, тако што ће оптуженима ББ, ГГ и ВВ изрећи појединачне казне затвора у дужем временском трајању, а потом и јединствену казну затвора у дужем временском трајању,

- бранилац оптуженог АА због битне повреде одредаба кривичног поступка, због повреде Кривичног закона, због погрешно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о казни, са предлогом да о седници већа пред Апелационим судом буду обавештени, како он и тако оптужени АА, те да се након одржане седнице, а по одржаном пресуду преиначи првостепена пресуда тако што ће се радње окривљеног АА правно квалификовати као кривично дело тешке крађе из члана 204 став 1 тачка 3 ЗКП у продуженом трајању - у вези са чланом 60 КЗ и да му се изрекне условна осуда, или да се преиначи, тако што ће се његове радње правно квалификовати као два кривична дела разбојништва из члана 206 став 1 КЗ, те да му се изрекне јединствена казна затвора у трајању до 1 (једне) године и истовремено одреди да ће се иста извршити забраном напуштања стана,

- бранилац оптуженог ББ због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд усвоји жалбу одбране и укине побијану пресуду, те предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање,

- браниоци оптуженог ВВ због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања, због повреде Кривичног закона и због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да буду обавештени о седници већа пред другостепеним судом, те да након одржане седнице већа Апелациони суд усвоји жалбу бранилаца оптуженог, и по предлогу адвоката Јовице Ковачевића да се побијана пресуда преиначи, тако што ће суд оптуженог ВВ огласити кривим за продужено кривично дело тешке крађе из члана 204 став 1 тачка 3 у помагању из члана 35 КЗ, а у вези са чланом 61 КЗ и то за дело из тачака 1 и 2 изреке побијане пресуде, док ће за кривична дела описана под тачком 3 и 4 изреке побијане пресуде одбити оптужбу

против оптуженог, јер се ради о кривичним делима разбојништвима из члана 206 став 4 у вези става 1 у помагању из члана 35 КЗ, за која кривична дела је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, а све након одржаног претреса пред другостепеним судом, а адвокат Милош Стокић је предложио да се побијана преиначи тако што ће се оптужени ВВ огласити кривим за четири кривична дела разбојништва из члана 206 став 1 КЗ у помагању у вези члана 35 КЗ или за 4 кривична дела разбојништва из члана 206 став 1 у саизвршилаштву у вези са чланом 33 КЗ, и то тако што ће му за свако кривично дело утврдити блажу појединачну казну затвора и осудити га на блажу јединствену казну затвора, и

- бранилац оптуженог ГГ због битне повреде одредаба кривичног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, због повреде Кривичног закона и због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд побијану пресуду укине и предмет врати на поновну одлуку или пак да побијану пресуду преиначи.

Одговор на жалбу Јавног тужиоца изјавио је бранилац оптуженог ВВ - адвокат Јовица Ковачевић са предлогом да Апелациони суд одбије као неосновану жалбу Вишег јавног тужиоца у Новом Саду, а да усвоји жалбу браниоца оптуженог ВВ.

Изјашњавајући се поводом ијављених жалби, Апелациони јавни тужилац у Новом Саду је у свом поднеску КТЖ.619/16 од 15.04.2016. године, предложио да се као основана усвоји жалба Вишег јавног тужиоца у Новом Саду, те да се побијана пресуда преиначи тако што ће се оптуженима ББ, ГГ и ВВ изрећи појединачне казне затвора у дужем временском трајању, а потом и јединствене казне затвора у дужем временском трајању, а да се жалбе бранилаца оптужених АА, ББ, ВВ и ГГ одбију као неосноване.

Апелациони суд у Новом Саду је у седници већа коју је одржао сходно члану 447 ЗКП размотрио целокупне списе предмета заједно са побијаном пресудом коју је у смислу члана 451 став 1 ЗКП испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у изјављеним жалбама, па је оценивши наводе и предлоге изјављених жалби и предлог Апелационог јавног тужиоца у Новом Саду нашао:

Жалбе бранилаца оптужених су делимично основане, док је жалба Вишег јавног тужиоца у Новом Саду неоснована.

Бранилац оптуженог АА у својој жалби истиче да су наводи изреке пресуде неразумљиви, да постоји и знатна контрадикторност између самих навода изреке и образложења, као и у самим наводима образложења пресуде у односу на оптуженог АА, те сматра да без обзира на број учинилаца кривичних дела се не може говорити да је доказано субјективно обележје групе, а које се огледа у удруживању ради трајног или повремениог вршења кривичног дела, те да само постојање групе у себи садржи постојање договора и било какво навођење одредаба у саизвршилаштву је непотребно и сувишно, додајући у својој жалби да није доказано да је и од стране оптуженог АА према оштећеној примењена сила, не спорећи да је то чинио окривљени ДД (осуђен у посебном поступку), међутим спори било какав претходни договор и уопште сазнање оптуженог АА да ће ДД силу применити према оштећенима и да се са тим сагласио. Сматра да се конкретном случају евентуално може говорити да у радњама оптуженог АА постоје елементи бића кривичног дела тешке крађе из члана 204 став 1 тачка 3 КЗ односно да је постојао договор само око отимања ташни од оштећених, али не и примена силе.

Бранилац оптуженог ББ такође истиче у својој жалби да је изрека побијане пресуде неразумљива, да из конкретних описа радњи не произилази да је оптужени ББ према оштећеној на било који начин употребио силу, да је првостепени суд погрешно утврдио чињенично стање обзиром да је одлука суда где се утврђује постојање претходног договора са оптуженим за вршење конкретних кривичних дела производ конструкције коју примењује првостепени суд, прихватајући само део исказа појединих оптужених који у извесном делу терете друге саоптужене, док у осталом делу не прихвата исказе оптужених, као ни исказ самог оптуженог ББ. Такође у жалби бранилац наводи да је неуверљив закључак првостепеног суда о постојању претходног договора са оптуженима за вршење кривичних дела, те да су нетачни и истакнути наводи у чињеничном опису дела из којих произилази да су сви оптужени према оштећенима употребили силу, те у том смислу да је неприхватљив став првостепеног суда о кривичним делима за које је оптужен кривим оптужени ББ, сматрајући да се евентуално може говорити да је исти починио кривично дело тешке крађе у помагању из члана 204 КЗ у вези члана 35 КЗ или евентуално да се може говорити о продуженом кривичном делу тешке крађе у помагању како предвиђа члан 61 КЗ.

Браниоци оптуженог ВВ побијају првостепену пресуду из свих законских разлога наводећи пре свега да је изрека пресуде неразумљива, да је првостепени суд својом изреком прекорачио оптужбу, обзиром да је оптуженог осудио за кривично дело из члана 206 став 3 у вези става 1 КЗ, а оптужница их је теретила за кривично дело из члана 206 став 2 у вези става 1, односно да су осуђени за теже дело у односу на оптужбу, те истичу да се никако не може говорити о поступању више лица обзиром да нема квалификаторне околности, а самим тим нема ни тежих облика кривичног дела разбојништва из члана 206 КЗ. Браниоци наводе да би се евентуално могло говорити да је у критичном периоду оптужени ВВ могао бити само помагач у извршењу кривичних дела, а никако не као саизвршилац, обзиром да је и сам оптужени признао да је критичном приликом возио оптужене како каже „ да отимају ташне“, и да није било никаквог договора између њега и других саоптужених за вршење кривичних дела разбојништва, већ је био само договор да их он превезе од ... до .... Браниоци оптуженог сматрају да није испуњен ни битан елеменат бића овог кривичног дела за које је оглашен кривим оптужени ВВ односно да није доказано да је постојала извршилачка воља да се дело хоће као заједничко и као своје, како је то навео првостепени суд у својој пресуди. Браниоци такође указују на повреду Кривичног закона, наводећи да се у конкретном случају оптужени ВВ могао огласити кривим за кривично дело разбојништво у помагању из члана 206 став 1 КЗ у вези чланом 35 КЗ и да је првостепени суд повредио закон на штету оптужених када их је огласио кривим за кривична дела из члана 206 став 3 у вези става 1 КЗ у вези чланом 33 КЗ, и да су у конкретном случају требао применити закон који је блажи за по учиниоца, а да је то у конкретном случају Кривични законик који је измењен 2009. године и да су се евентуално могле радње оптужено ВВ квалификовати као кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 КЗ, који је по ставу одбране најблажи у односу на закон који је важио у време извршења дела, те указују да је на тај начин и повређен Кривични закон, обзиром да првостепени суд није правилно применио члан 5 став 2 КЗ. Браниоци оптуженог ВВ указују и да првостепени суд није могао пресуду засновати на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати, а да се то односи на записник о саслушању осумњиченог ДД у СУП у Новом Саду дана 06.04.2005. године у присуству браниоца, јер његов исказ није прибављен у складу са тада важећим одредбама Законика о кривичном поступку. Такође се указује жалбом да првостепени суд није на правилан начин утврдио вредност одузетих ствари од оштећених ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ и ЗЗ, пре свега из разлога што није одредио вештачење путем вештака трговинске струке, а самим тим би суд дошао до закључка да се не ради о кривичном делу за које је

оптужени ВВ оглашен кривим заједно са другим саоптуженима. Указују, да се евентуално може говорити о кривичном делу тешке крађе на нарочито дрзак начин или евентуално о кривичном делу разбојништва, али из члана 206 став 4 КЗ, обзиром да су оптужени ишли за тим да прибаве малу имовинску корист а што потврђује вредности одузетих покретних ствари, истичући да се у том случају ради о кривичним делима за које је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења још 2011. године.

Бранилац оптуженог ГГ истиче да је првостепени суд погрешно утврдио чињенично стање односно засновао своју одлуку на исказима појединих саокривљених који нису сагласни осталим изведеним доказима, а исто тако делом засновао на исказу оптуженог ВВ који је исту дао дана 07.04.2015. године, значи у време када је био млађе пунолетно лице, а по ставу одбране записник о његовом саслушању се не може користити као доказ обзиром да садржи низ формалних недостатака. Такође бранилац побија првостепену пресуду због повреде Кривичног закона, сматрајући да је првостепени суд применио Кривични законик који је ступио на снагу 01.01.2006. године сматрајући исти блажим, међутим, сматра да је блажи по учиниоце Кривични законик од 2009. године и да се у тој ситуацији радње оптужених могу квалификовати само по члану 206 став 1 КЗ, јер по том закону извршење дела од стране више лица није обележје дела.

По ставу Апелационог суда, побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка на које се неосновано указује жалбеним наводима бранилаца оптужених, јер је изрека пресуде разумљива и садржи јасан и потпун опис кривично-правних радњи извршења за сваког оптуженог појединачно, а из којих произилазе сва законска обележја бића кривичног дела разбојништва у саизвршилаштву, и исти није противречан разлозима пресуде. Разлози дати у образложењу ожалбене пресуде о свим одлучним чињеницама од значаја за постојање кривичних дела и кривице оптужених су довољни и правилни и нису међусобно противречни, нити супротни садржини записника о исказима датих у поступку из самих тих записника. Стога, Апелациони суд жалбене наводе бранилаца оптужених да је побијана пресуда донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка, оцењује неоснованим.

Неоснован је жалбени навод браниоца оптуженог ВВ да се нису могле користити, а самим тим ни ценити одбране које је током кривичног поступка износио окривљени ДД, имајући у виду да је у односу на њега правноснажно окончан кривични поступак и то осуђујућом пресудом у раздвојеном поступку, за идентично кривично правне радње које су и овде стављене на терет оптуженима односно за које су исти оглашени кривим, а све у складу са одредбама члана 406 став 1 тачка 5 ЗКП, на коју се позивао и првостепени суд приликом извођења овог доказа. Такође је правилно првостепени суд користио и ценио исказ саоптуженог ВВ који је своју одбрану износио у присуству браниоца пред овлашћеним службеним лицем, имајући у виду да је наведени исказ односно одбрана прибављена на законит начин, односно у складу са тада важећим одредбама Законика о кривичном поступку, те не стоје наводи браниоца оптужених да се на истима није могла засновати одлука и да су исти прибављен противно закону.

Неосновани су и жалбени наводи бранилаца оптужених да чињенично стање у првостепеној пресуди није потпуно и правилно утврђено, имајући у виду, по ставу Апелационог суда, да је првостепени суд извео све потребне и расположиве доказе, те њиховом правилном оценом, како појединачно, тако и у склопу осталих изведених доказа потпуно и правилно утврдио чињенично стање, а посебно време, место и начин

извршења које се односи на све кривично-правне радње описане под тачкама 1, 2, 3 и 4 изреке пресуде, те дао јасне и ваљане разлоге које чињенице из којих разлога узима као доказане или недоказане, при томе нарочито дајући оцену веродостојности противречних доказа и одбрана оптужених, а које разлоге првостепеног суда у потпуности прихвата и овај суд и на исте упућује. Ово посебно када се има у виду одбрана окривљеног ДД која је прочитана током доказног поступка, где исти врло јасно и прецизно описивао на који начин и када, ко и због чега су долазили из ... у ..., те како су поступали. Тако окривљени ДД истиче: „Након 15-так минута вожње по граду видели смо девојку која иде сама улицом. Тада ја и ББ излазимо из кола и крећемо јој у сусрет, а ВВ пролази колима поред ње и стаје након стотинак метара да нас сачека. ББ и ја прилазимо девојци и ја је тада обарам на земљу, гурајући је рукама и тада јој са рамена скидам шарену платнену торбу. После тога бежимо ка колима у која улазимо и ВВ нас одвози одатле.“ Или када исти осуђени ДД каже: „Пре десетак дана такође смо у град дошли са ВВ ..., ББ, АА, ВВ и ја са намером да одузимамо женске ташне. Око ... часова приметили смо једну девојку стару преко ... година, како иде улицом. У том моменту ББ је изашао из возила и скида задњу регистарску таблицу коју је унео у аутомобил, након чега смо АА и ја изашли из аутомобила и кренули за њом. Када смо је сустигли иста је у том моменту стала испред улаза зграде са намером да у њу уђе. У том моменту ја сам је ударио левом руком у пределу леђа, испод врата, након чега она пада на земљу. Пошто девојка није хтела да пусти ташну, ја јој задајем још један ударац руком у пределу десне стране лица, услед чега је она пустила ташну коју сам ја узео. Тада АА који је стајао све време поред мене и ја почињемо да бежимо према ... у којем су нас чекали ББ и ВВ и ми се возилом удаљавамо.“

На скоро идентичан начин је једну од кривично-правних радњи описао и оптужени АА када је истакао да су угледали оштећену, те су се договорили како ће извршити кривично дело, да је за то време ВВ возио аутомобилом за њима - да их је пратио, да је зауставио возило на око 50 метара од места догађаја, да је ДД оштећену ударио ногом у пределу главе, наводећи да је баш ВВ предложио кривично дело када је видео оштећену. Када се имају у виду овакве одбране оптужених, а посебно искази оштећених о томе на који начин су поступали према њима оптужени, правилно је првостепени суд указао веру оштећенима у целости. Тако ЂЂ у свом исказу истиче да је у једном тренутку након што је ауто прошао поред ње и зауставио се на неких 100 метара, су из њега изашла три момка, да су двојица ишла испред, а трећи нешто позади и да јој је у једном тренутку пришао момак, рукама је обухватио око рамена и истовремено подметнуо ногу, па је након таквог захтева и гурања изгубила равнотежу и пала на тло, и да је након тога неко од нападача, да ли тај што је применио силу или неко од осталих двојица који су стајали, узео ташну, и отишли са лица места. И оштећена ЗЗ описује да је према њој примењена сила, тако што је у једном тренутку осетила неки тресак, изгубила свест, да ју је неко ударио, оборио на земљу и да је касније приметила да је усна расечена, да крвари рана, а да је након тога нестала ташна у којој су се налазила лична документа и новчаник. Такође оштећена ЕЕ описује да је према њој примењена сила, и то ударцем у главу након чега је она задобила повреду у пределу десног ока и да је након тог удара и након што је пала на земљу њој одузета торба у којој су биле одређене вредне покретне ствари. Значи ни у једном критичном догађају немамо примену силе ка стварима, него ка лицима, па се и из тога не могу прихватити жалбени разлози бранилаца оптужених да су оптужени само отимали ташне од оштећених, без намере за применом силе. Када се имају у виду искази оштећених, па и појединих оптужених, а посебно налаз и мишљење вештака специјалисте судске медицине др Горана Стојиљковића који у свом писменом налазу и мишљењу детаљно анализира и утврђује које су повреде задобиле оштећене ЕЕ и ЗЗ, као и који механизам повреда, правилно првостепени суд констатује зашто у целости указује веру исказима

оштећеним и осталим изведеним доказима, а не одбранама оптужених који су инсистирали на томе да није постојао претходни договор око примене силе, а посебно да није био договор да се уз примену силе отимају ташне, него само тако што ће на дрзак начин исте одузимати од оштећених по улицама ... Ово посебно када се има у виду да су исти оптужени и претежном броју случајева након првог критичног догађаја – дана ... године, око ... часова, исте вечери око ... часова још једно кривично дело, а затим и друга, и то увек у касним вечерњим часовима, када су оштећене – жене, саме (сем првог пута), у размацима од 10-ак дана уз примену силе одузимали туђе покретне ствари. Детаљно образложење оцене свих доказа које говоре у прилог и закључку другостепеног суда, дао је првостепени суд у образложењу своје пресуде на страни 27, 28, 29, 33 и 34.

Наиме, осуђени ДД је пресудом Вишег суда у Новом Саду К.193/10 од 19.03.2011. године која је потврђена пресудом Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 2416/11 од 15.08.2011. године (пре доношења Кривичног законика из 2012. године, а који се примењује од 01.01.2013. године) оглашен кривим за четири кривична дела разбојништва из члана 206 став 3 у вези става 1 КЗ (везано са исте четири кривично-правне радње као и оптужени АА, ВВ и ГГ и ББ овом одлуком) и у чињенично опису тих радњи је правноснажном пресудом утврђено да је окривљени ДД у заједници и по претходном договору са оптуженима ББ, ВВ и ГГ, против којих је кривични поступак раздвојен, као више лица, употребили силу према оштећеној ЂЂ у намери ... (тачка 1), те да је у заједници и по претходном договору са оптуженима ББ, ВВ и ГГ, против којих је кривични поступак раздвојен, као више лица, употребили силу према оштећеној ЖЖ у намери... (тачка 2), те да је у заједници и по претходном договору са оптуженима ББ, ВВ и АА, против којих је кривични поступак раздвојен, као више лица, употребили силу према оштећеној ЕЕ у намери (тачка 3) као и да је у заједници и по претходном договору са оптуженима ББ, ВВ и АА, против којих је кривични поступак раздвојен, као више лица, употребили силу према оштећеној ЗЗ у намери ... (тачка 4), што све упућује и овај суд да се радње оптужених АА, ББ, ВВ и ГГ могу чињенично утврдити на начин како је то утврдио и првостепени суд својом одлуком. Договор између оптужених је постојао пре доласка у ... из ..., дошли су путничком возилом оптуженог ВВ (који све време и управља истим), поделили улоге у смислу ко да осматра околину, ко да скида рег.таблице, а ко да примењује силу према оштећенима – тог договора се и придржавали на идентичан начин у сва четири случају, у зависности ко је од оптужених био на лицу места, а све са немаром прибављања противправне имовинске користи. Нема сумње да је окривљени ДД лице које у критичним приликама примењује силу, али сагласност и договор овде оптужених са тим његовима радњама је ван сваке разумне сумње доказана у овом кривичном поступку, те из тих разлога првостепени суд и утврђује у чињеничном стању да су исти поступали као више лица, у заједници и по претходном договору, као саизвршиоци, а Апелациони суд и водећи рачуна о примени блажег закона који се има применити на учиниоце, имајући у виду да се КЗ од момента извршења дела па до пресуђења мењао више пута. Надаље, у поднетим жалбама бранилаца оптужених се и не указује на постојање неких околности или доказа који нису биле предмет оцене првостепеног суда, већ се износи сопствена оцена истих доказа, а који су били предмет оцене првостепеног суда, и о којима је, како је напред наведено првостепени суд дао јасне и потпуне разлоге, па исте у потпуности прихвата и овај суд и на исте упућује. Правилно је закључак првостепеног суда да се не може говорити да у радњама извршења оптужених постоје сви битни елементи бића кривичног дела тешке крађе из члана 204 став 1 тачка 3 КЗ, односно да су оптужени ишли за тим да прибаве противправну имовинску корист на нарочито дрзак начин, већ напротив да се у радњама оптужених стичу сва битна обележја бића кривичног дела разбојништва, односно да су употребили силу против неког лица у намери да њеним

присвајањем прибаве себи противправну имовинску корист. Такође, неприхватљив је закључак бранилаца оптужених да се евентуално може говорити да у радњама оптужених постоје елементи бића кривичног дела из члана 206. став 4 КЗ односно да су оптужени ишли за тим да прибаве малу имовинску корист, указујући да вредност одузетих ствари од оштећених, када би се утврдила вештачењем не прелази 5.000 динара. Међутим, вредност ствари одузете од оштећених је утврђена на основу казивања оштећених, што и другостепени суд сматра довољним и реалним, а и не може се извући закључак да су оптужени знали колико вредне ствари и колико новаца имају оштећене критичном приликом, и да су из тих разлога са том намером поступали. Само сплет околности опредељује колико ће који оштећени тренутно имати новаца и вредних ствари када се над њим изврши кривично дело. Правилно је првостепени суд утврдио да су оптужени сва кривична дела учинили као саизвршиоци, односно у заједници и по претходном договору на шта донекле упућују и сами оптужени својим одбранама, а на који закључак упућује и чињеница да су оптужени из ... долазили у ... у касним вечерњим часовима, путничким возилом оптуженог ВВ (сва четири пута), у кратком временском размаку од 10-ак дана и увек према оштећеним лицима женског пола. Основано се жалбеним наводима бранилаца оптужених побија првостепена пресуда због повреде Кривичног законика, а у којим наводима оспоравају правилну примену члана 5 Кривичног законика који истиче да се на учиниоце кривичног дела примењује закон који је важио у време извршења кривичног дела – став 1, а у ставу 2 да ако је после извршења кривичног дела измењен закон, једном или више пута, примениће се закон који је најблажи за учиниоца. Како су у овом кривичном предмету кривично-правне радње за које су оптужени оглашени кривима односе на период 2005. године, а Кривични закон је у међувремену више пута мењан, првостепени суд је сматрао да је најблажи закон Кривични законик из 2009 године („Сл.Гласник РС„ бр.72/2009), који као квалификовани облик кривичног дела разбојништва предвиђа у члану 206 став 2 КЗ да ако је кривично дело из става 1 учињено од стране групе или је неком лицу са умишљајем нанесена тешка телесна повреда или ако вредност одузетих ствари прелази износ од милион и петсо хиљада динара, а више не предвиђа „више лица„ онда се имају применити као повољније за учиниоце – оптужене, одредбе из става 1 члана 206 КЗ, те је у том смислу и применио наведене одредбе, с тим што је навео да су оптужни сва дела извршила у саизвршилаштву односно у вези са члана 33 КЗ. Код свих оптужених је постојао прецизно одређен договор, свест о заједничком деловању, хтењу забрањене последице, самим довршењем кривичних дела прибављањем противправне имовинске користи и удаљавањем оптужених са лица места, из чега се ван сваке разумне сумње може закључити да се ради о саизвршилаштву, како предвиђа члан 33 КЗ

Дакле, по ставу Апелационог суда, основано се жалбама бранилаца оптужених указује да је дана 11.09.2009. године ступио Закон о изменама и допунама Кривичног законика чиме су измењене одредбе члана 206 КЗ и према тим изменама квалификаторни облик кривичног дела разбојништва из става 2 члана 206 КЗ, постоји ако је дело из става 1 истог члана учињен од стране групе или је неком лицу са умишљајем нанета тешка телесна повреда или вредност одузетих ствари прелази од 1.500.000,00 динара, те да је за то кривично дело прописана казна од 3 до 15 година. Међутим, треба се имати у виду да Кривични законика након измене 2009. године не предвиђа извршење разбојништва „од стране више лица“ као облик овог кривичног дела, већ само извршење од стране „групе“ или „организоване криминалне групе“ (став 3 члана 206). Како се у конкретном случају ради о извршењу кривичног дела од стране више лице, у конкретном случају, по ставу Апелационог суда, за оптужене у тренутку пресуђења је блажи Кривични закон измењен 2009. године од Кривичног закона који је важио до те измене, јер по измењеном закону извршење дела од стране више лице није обележје дела, па се радње за који су оптужени оглашени кривим могу квалификовати

само по члану 206 став 1 КЗ, и то у вези члана 33 КЗ, као саизвршиоци. Првостепени суд је пропустио да у смислу члана 5 став 2 КЗ примени Кривични законик који је ступио на снагу 11.09.2009. године као најблажи, и тиме учинио повреду Кривичног закона, те у том смислу су делимично и усвојене жалбе бранилаца оптужених и преиначена првостепена пресуда у погледу правне квалификације за сваког оптуженог појединачно и за сваку тачку из изреке пресуде (ближе наведено у изреци другостепене пресуде). Наиме, кривичне правне радње оптужених се могу квалификовати само по члану 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, јер по измењеном Кривичном законнику од 2009. године извршење дела од стране више лице више није обележје дела, те се тај Закон има сматрати блажим за учиниоце, те у том смислу и постоји повреда Кривичног законика учињена од стране првостепеног суда.

Имајући у виду измену правне квалификације односно преиначење првостепене пресуде, суд је преиспитао и одлуку о кривичној санкцији у односу на сваког оптуженог појединачно, те је на страни свих оптужених, као и првостепени суд ценио низ олакшавајућих околности, а то је чињеница да су у време критичног догађаја сва оптужена лица била млађа пунолетна лица, да је од критичног периода прошло више од ... година, да нема одштетног захтева, да у време извршења кривичног дела оптужени нису била осуђивана лица, које све околности, исто као и првостепени суд, другостепени суд сматра особитим околностима које дозвољавају примену законских одредби о ублажавању казне испод прописане, а у недостатку отежавајућих околности, те је својом одлуком преиначио утврђене казне затвора и то тако што је оптуженом АА за кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 1 у вези члана 33 КЗ, описано под тачком 3 изреке првостепене пресуде утврдио казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, а за кривично дело разбојништво у саизвршилаштву из члана 206 став 1 у вези члана 33 КЗ описано под тачком 4 изреке првостепене пресуде, казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, а након тога га применом законских одредби – члана 60 КЗ осудио на јединствену казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци и истовремено на основу члана 45 став 5 КЗ, одредио да ће се она извршавати тако што ће је оптужени издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, с тим да оптужени у време у којем је одређено извршење казне не сме напустити просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом које уређује извршење кривичних санкција, а уколико једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторију у којима станује, суд ће одредити да остатак казне издржи у заводу за извршење казне затвора. Суд је такође утврдио да му се на основу члана 63 КЗ време проведено у притвору у периоду од 06.04.2005. године до 04.05.2005. године има урачунати у изречену казну затвора.

Истовремено оптуженом ББ је након преиначења у погледу правне квалификације за четири кривична дела разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, применом законских одредби о ублажавању из члана 56 и 57 КЗ претходно утврдио и то за кривично дело разбојништво у саизвршилаштву из члана 206 став 1 у вези члана 33 КЗ описано под тачком 1 изреке првостепене пресуде казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, за кривично дело разбојништво у саизвршилаштву из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ описано под тачком 2 изреке првостепене пресуде, казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, за кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 1 у вези члана 33 КЗ описано под тачком 3 изреке првостепене пресуде, утврдио казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци и за кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ описано под тачком 4 изреке првостепене пресуде утврдио казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, а након тога га применом члана 60 Кривичног законика осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године, а коју је на

основу члана 45 став 5 КЗ одредио да ће се иста извршавати тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, с тим да исти не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом које уређује извршење кривичних санкција, а уколико оптужени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора. Истовремено је суд одредио да се време проведено у притвору има урачунати у изречену казну затвора и то у периоду од 05.06.2005. године до 14.03.2006. године.

Такође, и у односу на оптуженог ВВ уз све наведене олакшавајуће околности, а у недостатку отежавајућих околности применом одредби члана 56 и 57 Кривичног законика суд је претходно истом утврдио и то за кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ описано под тачком 1 изреке првостепене пресуде казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, за кривично дело разбојништво у саизвршилаштву из члана 206 став 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ описану под тачком 2 изреке првостепене пресуде казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, за кривично дело разбојништво у саизвршилаштву из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ описано под тачком 3 изреке првостепене пресуде казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, и за кривично дело разбојништво у саизвршилаштву из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ описану под тачком 4 изреке првостепене пресуде казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, а након тога применом члана 60 КЗ осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године, с тим да је одредио да ће се иста на основу члана 45 став 5 КЗ извршити тако што ће је оптужени издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, с тим да не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико осуђени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора. Истовремено одредио да време проведено у притвору се има урачунати у изречену казну затвора и то у периоду од 05.04.2005. године па до 14.03.2006. године.

Приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције за оптуженог ГГ другостепени суд је ценио све олакшавајуће околности као и на страни других оптужених, а у недостатку отежавајућих околности, те претходно утврдио за кривично дело разбојништво у саизвршилаштву из члана 206 став 1 у вези члана 33 КЗ описано под тачком 1 изреке првостепене пресуде казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, а за кривично дело разбојништво у саизвршилаштву из члана 206 став 1 у вези члана 33 КЗ описану под тачком 2 изреке првостепене пресуде казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, а након тога га применом члана 60 Кривичног законика осудио на јединствену казну затвора од 8 (осам) месеци, а на основу члана 45 став 5 КЗ одредио да ће се она извршавати тако што ће је оптужени издржавати у просторијама у којима станује уз применом електронског надзора, с тим да не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико осуђени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора. Истовремено је суд одредио да време проведено у притвору оптуженом ГГ се има урачунати у издржану казну затвора и ту у периоду од 05.04.2005. године до 04.05.2005. године.

По ставу Апелационог суда неосновани су жалбени наводи Вишег јавног тужиоца у Новом Саду и то у погледу одлуке о кривичној санкцији, да се оптуженима требају утврдити казне затвора у дужем временском трајању, а самим тим и јединствена казна затвора у дужем временском трајању, имајући у виду све наведене олакшавајуће околности на страни оптужених. Другостепени суд је става да изречене казне затвора у наведеном трајању оптуженима ВВ, ГГ и ББ су адекватне радњама извршења кривичних дела, те да ће се истима постићи сврха кажњавања да оптужени убудуће не врше ова или била која друга кривична дела, те да су исте потпуно у складу са свим околностима везаних на страни оптужених у погледу индивидуализације кривичне санкције.

Жалбени наводи Јавног тужиоца се цене као неосновани, као и остали жалбених навода бранилаца оптужених, због чега је суд исте одбио као неосноване у преосталом делу, те у осталом непреиначеном делу првостепена пресуда је потврђена од стране Апелационог суда у Новом Саду

Из напред наведених разлога, у складу са одредбама члана 457 и члана 459 ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

Записничар,

Милосавка Ђурђевић

Председник већа – судија,

Сњежана Лековић

зто